

ALEXANDRU JURCAN

Inimă alcoolică

Am acceptat să fiu trei zile cu ea, cu Roza, acolo în orașul acela de munte, purtând podoabe de sărbători, ca o glazură luminată feeric. Mi-am zis că, oricum, o să-i spun adevărul la final de sejur: relația cu ea e monotonă, nu mă satisface. După atâția ani ?? – va plânge ea, aruncându-mi în față invective greu de reprodus. Asta e... – mă voi scuza eu, urcând în mașină, lăsând-o perplexă în fața hotelului.

Acum însă e sâmbătă seara și colindăm străzile aglomerate, oprindu-ne la buticurile cu cadouri de sărbători. O ninsoare discretă, ca o briză grijulie, ni se așază pe haine. Mai mult tăcem, ca de obicei. Roza nu încearcă să intre în culisele vieții mele, să descopere trădările și gândurile mele otrăvite. La un colț de stradă, stă în genunchi cu berea în mână și cântă amarnic un bărbat trecut de cincizeci de ani: „am o inimă plină de alcool, sufletul de tine mi-e gol”. Poate că se trece mai ușor prin viață cu o inimă alcoolică. Intrăm într-un bar și bem ceai de fructe. La hotel, în cearșafurile parfumate îmi fac datoria de bărbat nesincer. Dimineața mă trezesc mai devreme și îi scriu Rozei pe un bilețel hotărârea mea. Ea încă doarme, cu tresăriri de copil răsfățat. Pornesc mașina din parcare hotelului și conduc cu seninătate. Copaci poleiți în alb, chiciură insistentă. Ascult muzică, desigur. Din când în când, mi se pare că o siluetă translucidă se apropie de parbriz. Opresc. Poate că sunt obosit. Cerul e una cu întinderile alburii. Silueta apare din nou, ca o fata morgana insistentă. Prostii! N-am dormit ca lumea. Mașina gonește harnică. Deodată sunt conștient că nu pot evita tirul uriaș din fața mea. Silueta îmi izbește fruntea și dispare undeva în inima mea, cu un sunet care-mi amintește de zurgălăii din copilărie.